

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה < insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת O מעשה-story	מימרא-statement challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ ! ראייה-proof
מקרא-key:	

ביצה-יום טוב		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
אף צולין לו דג קטן.	משום רבי יצחק אמרו:											◊	כב.	
מי שלא הניח עירובי תבשילין אופין לו פת אחת, וטומנין לו קדרה אחת, ומדליקין לו את הנר, ומחמין לו קיתונן אחד	תניא נמי הכי:											■	כב.	
אף צולין לו דג קטן.	יש אומרים:											■	כב.	
לעולם שנהני, ושאני הטמנה דמוכחא מלתא דאדעתא דשבתא קעביד.	רבי:											!	◊	כב.
אין אופין אלא אם כן ערב בפת, ואין מבשלין אלא אם כן ערב בתבשיל, ואין טומנין אלא אם כן היו לו חמין טמונין מערב יום טוב.	איתיביה אביי: חנניה אומר, בית שמאי אומרים:											◊	כב.	
הא היו לו חמין טמונין - מיהא עביד, ואף על גב דמוכחא מלתא דאדעתא דשבת קעביד												◊	כב.	
כגון שערב לזה ולא ערב לזה, וחנניה היא, ואליבא דבית שמאי.	אלא אמר אביי:											!	◊	כב.
ואין זוקפין את המנורה.												◊	כב.	
מאי קא עביד?												◊	כב.	
הכא במנורה של חליות עסקינן, דמחזי כבונה.	רב חיננא בר ביסנא:											!	◊	כב.
יש בנין בכלים	דבית שמאי סברי:											!	◊	כב.
אין בנין בכלים ואין סתירה בכלים.	ובית הלל סברי:											!	◊	כב.
עולא איקלע לבי רב יהודה, קם שמעיה זקף לה לשרגא.												○	כב.	
הנותן שמן בנר חייב משום מבעיר, והמסתפק ממנו חייב משום מכבה	איתיביה רב יהודה לעולא:											◊	כב.	
לאו אדעתא.	אמר ליה: [עולא]											○	כב.	
קנבא שרי.	רבי:											■	◊	כב.
מהו לכבות את הנר מפני דבר אחר?	בעא מיניה אבא בר מרתא מאביי:											◊	כב.	
אפשר בבית אחר.	אמר לו: [אביי]											!	כב.	
אין לו בית אחר מאי?	[אבא בר מרתא]											^	כב.	
אפשר לעשות לו מחיצה.	[אביי]											!	כב.	
אין לו לעשות מחיצה מאי?	[אבא בר מרתא]											^	כב.	
אפשר לכפות עליו את הכלי.	[אביי]											!	כב.	
אין לו כלי מאי?	[אבא בר מרתא]											^	◊	כב.
אסור.	אמר ליה: [אביי]											!	◊	כב.
אין מכבין את הבקעת כדי לחוס עליה, ואם בשביל שלא יתעשן הבית או הקדרה - מותר	איתיביה [אבא בר מרתא]											◊	כב.	
ההיא רבי יהודה היא, כי קאמינא אנא - לרבנן.	אמר ליה: [אביי]											!	◊	כב.
מהו לכבות את הדלקה ביום טוב? היכא דאיכא סכנת נפשות לא קא מבעיא לי, דאפילו בשבת שרי. כי קמבעיא לי - משום אבוד ממון, מאי?	בעא מיניה אביי מרבה:											^	◊	כב.
אסור.	אמר ליה: [רבה]											!	כב.	
אין מכבין את הבקעת כדי לחוס עליה, ואם בשביל שלא יתעשן הבית או הקדרה - מותר.	איתיביה: [אביי]											◊	כב.	
ההיא רבי יהודה היא, כי קאמינא אנא - לרבנן.	[רבה]											!	◊	כב.
מהו לכחול את העין ביום טוב? היכא דאיכא סכנה, כגון רירא, דיצא, דמא, דמעטא, וקדחתא, ותחלת אוכלא - לא מבעיא לי, דאפילו בשבת שרי. כי קמבעיא לי - סוף אוכלא, ופצוחי עינא, מאי?	בעא מיניה רב אשי מאמימר:											^	◊	כב.

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

		Talmud Navigator										
ביצה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אסור.	אמר ליה: [אמימר]											כב.
אין מכבין את הבקעת	איתיביה: [רב אשי]							◊	◊			כב.
כדשנין.	ושני ליה: [אמימר]											כב.
אמימר שרי למכחל עינא מנכרי בשבתא.	[אמימר]											כב.
אמימר גופיה כחל עינא מנכרי בשבתא.	איכא דאמרי:											כב.
מאי דעתך	רב אשי לאמימר:											כב.
כל צרכי חולה עושין על ידי נכרי בשבת עילאי:	דאמר עולא בריה דרב											כב.
כל דבר שאין בו סכנה - אומר לנכרי ועושה.	ואמר רב המנונא:											כב.
הני מילי - היכא דלא מסייע בהדיה, אבל מר - קא מסייע בהדיה, דקא עמיין ופתח												כב.
איכא רב זביד דקאי כותך	אמר ליה: [אמימר]											כב.
מסייע אין בו ממש.	ושני ליה: [אמימר]											כב.
אמימר שרא למכחל עינא ביום טוב שני של ראש השנה.												כב.
מת ביום טוב ראשון - יתעסקו בו עממין, ביום טוב שני - יתעסקו בו ישראל, ואפילו בשני ימים טובים של ראש השנה. מה שאין כן בביצה.	רב אשי לאמימר: והאמר רבא:											כב.
אנא כנהרדעי סבירא לי	אמר ליה: [אמימר]											כב:
אף בביצה, דמאי דעתך - דלמא מעברי ליה לאלול	דאמרי [נהרדעי]											כב:
מימות עזרא ואילך לא מצינו אלול מעובר.	האמר רב חיננא בר כהנא:											כב:
ואין אופין פתין גריצין אלא רקיקין.												כב:
אין אופין פת עבה בפסח	תנו רבנן: בית שמאי:											כב:
מתירין.	בית הלל:											כב:
וכמה פת עבה?												כב:
טפח, שכן מצינו בלחם הפנים טפח.	רב הונא:											כב:
אם אמרו בזרזין - יאמרו בשאינן זרזין? אם אמרו בפת עמלה - יאמרו בפת שאינה עמלה? אם אמרו בעצים יבשים - יאמרו בעצים לחים? אם אמרו בתנור חם יאמרו בתנור צונן? אם אמרו בתנור של מתכת - יאמרו בתנור של חרס?	מתקיף לה רב יוסף:											כב:
מאי פת עבה?	רב ירמיה בר אבא: שאלית את רבי ביהוד,											כב:
פת מרובה.	[רב]											כב:
מאי פת עבה?	איכא דאמרי, אמר רב ירמיה בר אבא אמר רב:											כב:
פת מרובה.	[רב]											כב:
ואמאי קרו ליה פת עבה												כב:
משום דנפישא בלישה, אי נמי, באתריה דהאי תנא פת מרובה פת עבה קרו ליה.												כב:
מכדי, משום דקטרה טרחא דלא צריך הוא, מאי אריא פסח? אפילו בשאר ימים טובים נמי												כב:
אין הכי נמי, ותנא ביום טוב דפסח קאי.												כב:
אין אופין פת מרובה ביום טוב	תניא נמי הכי, בית שמאי:											כב:

disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה ◊ insertion of an earlier segment-קודמת-פיסקה < מעשה-story O	מימרא-statement ■ challenge-קושיא † question-שאלה ^ answer-תירוץ ! ראיה-proof ■
מקרא-key:	

		Talmud Navigator										
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ביצה-יום טוב	מאן דאמר											
מימרא	בית הלל:										♦	
מתירין.	[רבן גמליאל]											♦
אף הוא אמר שלשה דברים להקל: מכבדין בית המשות, ומניחין את המוגמר ביום טוב, ועושין גדי מקולס בלילי פסחים.	חכמים:											♦
אוסרין.	רב אסי:											♦
מחלוקת לגמר, אבל להריח - דברי הכל מותר.	מיתבי:											‡
אין מכבדין בית המשות ביום טוב, ושל בית רבן גמליאל מכבדין.	רבי אליעזר בר צדוק:											◊
פעמים הרבה נכנסתי אחר אבא לבית רבן גמליאל, ולא היו מכבדין בית המשות ביום טוב, אלא מכבדין אותן מערב יום טוב, ופורסין עליהם סדינין. למחר, כשאורחים נכנסין - מסלקין את הסדינין. ונמצא הבית מתכבד מאליו.	אמר לו:											‡
אם כן - אף בשבת מותר לעשות כן.												‡
ואין מניחין את המוגמר ביום טוב, ושל בית רבן גמליאל מניחין.	רבי אליעזר בר צדוק:											‡
פעמים הרבה נכנסתי אחר אבא לבית רבן גמליאל, ולא היו מניחין את המוגמר ביום טוב, אלא מביאין ערדסקאות של ברזל ומעשנין אותן מערב יום טוב, ופוקקין נקביהן מערב יום טוב. למחר, כשאורחים נכנסין - פותחין את נקביהן, ונמצא הבית מתגמר מאליו.	אמר לו:											‡
אם כן - אף בשבת מותר לעשות כן	אלא, אי אתמר הכי אתמר: אמר רב אסי:											◊
מחלוקת להריח, אבל לגמר - אסור.	איבעיא להו:											◊
מהו לעשן?	רב ירמיה בר אבא אמר רב:											◊
אסור	שמואל:											◊
מותר.	רב הונא:											■
אסור, מפני שמכבה.	אמר ליה רב נחמן:											‡
ונימא מר מפני שמבעיך	אמר ליה: [רב הונא]											!
תחלתו מכבה וסופו מבעיר.	רב יהודה:											◊
על גבי גחלת - אסור, על גבי חרס - מותר.												◊